

Điều tốt cho em

Tôi yêu Nhiên tha thiết nhưng chưa bao giờ dám thú nhận với em. Bởi lẽ, tôi hài lòng với mối quan hệ tri kỷ hiện tại, vì khi nói tiếng yêu, lỡ đâu một ngày lại phải rời xa nhau. Tôi từng đọc đâu đó rằng, không nên yêu những người bạn thân, vì khi chia tay, sẽ rất khó có thể quay trở lại mối quan hệ cũ. Thông qua lớp kính xe, tôi ngắm nhìn mảnh đất phồn hoa thêm một lần nữa, có lẽ khi rời xa, tôi sẽ nhớ nơi này nhiều lắm, nơi tôi may mắn gặp Nhiên và yêu em bằng những cảm xúc chân thật nhất.

Chiều cuối tuần, bến xe khách tấp nập dòng người qua lại. Kéo đồng hành lý to đùng, chậm chậm từng bước hướng vào trong khu nhà chờ, lòng tôi dâng đầy những nỗi buồn hoang hoải. Chẳng muốn rời xa Sài Gòn, nơi đã gắn bó trong suốt bốn năm đại học, nhưng theo lời yêu cầu của bố, tôi phải trở về nhà để tiếp quản cơ ngơi của gia đình. Ngoảnh mặt lại, tôi nhìn em, cô bạn thân cùng lớp và cũng là người đã chia sẻ những buồn vui thường nhật trong khoảng thời gian xa nhà. Nhìn vào mắt em, nỗi buồn cũng dường như đang hiện hữu.

- Thôi, Nhiên về đi, tiền tới đây là được rồi. – Tôi đề nghị.

- Không sao! Nhiên vẫn muốn được nhìn thấy Nhật thêm chút nữa. – Nhiên cười nhẹ.

- Khùng quá đi! Cứ như mình không còn gặp lại nữa vậy. – Vừa nói, tôi vừa xoa đầu Nhiên.

- Nhưng Nhiên sẽ nhớ lắm đó.

- Rồi sẽ ổn thôi mà. Có khi sẽ tốt hơn cho Nhiên, vì sẽ không còn ai làm tưởng chúng ta là một đôi. Lúc đó, biết đâu sẽ có nhiều chàng trai tiếp cận cho mà xem.

- Nhưng Nhiên lại muốn điều làm tưởng đó là sự thật. – Nhiên bẽn lèn, nói rõ từng chữ một, rồi nhìn thẳng vào mắt tôi.

Tôi đưa mắt về một hướng khác, cố tình lảng tránh ánh nhìn đó. Tôi sợ bản thân sẽ không đủ mạnh mẽ để từ chối tình cảm mà Nhiên dành cho tôi.

- Haha. – Tôi giả vờ cười to. – Nhiên vẫn cứ thích đùa.

- Nhưng...nhưng.

- Nhưng nhì gì nữa, cũng gần tới giờ, Nhật phải lên xe, có gì thì nói sau nhé! – Tôi cố tình cắt ngang lời nói của Nhiên.

Nói rồi tôi bước thẳng vào nhà chờ, từng bước, từng bước một, nặng nề, khó khăn. Tôi không nhìn lại, mà đúng hơn là không dám, nước mắt cũng đã chực trào. Tôi yêu Nhiên tha thiết nhưng chưa bao giờ dám thú nhận với em. Bởi lẽ, tôi hài lòng với mối quan hệ tri kỷ hiện tại, vì khi nói tiếng yêu, lỡ đâu một ngày lại phải rời xa nhau. Tôi từng đọc đâu đó rằng, không nên yêu những người bạn thân, vì khi chia tay, sẽ rất khó có thể quay trở lại mối quan hệ cũ. Thông qua lớp kính xe, tôi ngắm nhìn mảnh đất phồn hoa thêm một lần nữa, có lẽ khi rời xa, tôi sẽ nhớ nơi này nhiều lắm, nơi tôi may mắn gặp Nhiên và yêu em bằng những cảm xúc chân thật nhất.

Nhiên không quá xinh, nhưng lại rất có duyên với nụ cười hiền và đôi mắt đen lay láy. Trong khoảng thời gian đầu, dù học cùng lớp nhưng cả hai vẫn chưa có nhiều cơ hội tâm sự với nhau. Phải đến kỳ văn nghệ do khoa tổ chức, với khả năng ghi ta của mình và giọng hát của em, chúng tôi được xếp thành một cặp để biểu diễn. Giọng hát Nhiên không cao vút mà trầm ấm và khàn đặc trưng, cũng vì thế mà những bài hát bolero do em trình bày luôn mang nhiều xúc cảm cho người nghe. Nhiên không hát nhạc vui, chỉ toàn những ca khúc sầu khổ. Có lần tôi hỏi lý do, Nhiên bảo, cũng không rõ, nhưng khi hát chúng lên, Nhiên lại dễ dàng hóa thân vào nhân vật. Tôi xoa đầu, bảo khờ quá, con gái mới mười chín, đôi mươi mà cứ như một bà cụ. Nhiên đỏ mặt rồi mỉm cười, nụ cười như có ma lực. Tôi rất thích nhìn Nhiên cười, vì khi đó, em xinh hẳn ra.

Cũng từ đó, chúng tôi thân thiết hơn. Nhiên rất chăm chỉ và luôn có thành tích cao trong học tập, trong khi tôi luôn phải cố gắng để qua từng môn học. Ngoài giờ học, chúng tôi vẫn thường đến thư viện, nơi em thực hiện nhiệm vụ của một gia sư, giải đáp toàn bộ những thắc mắc của tôi. Đồng thời, gần nhau nhiều hơn, hai đứa cũng thoải mái chia sẻ những buồn vui trong cuộc sống. Nhiên thích màu tím vì với em nó là biểu tượng của sự chung thủy. Có lần tôi bông đùa hỏi, người ta hay bảo những người chung thủy thường phải chịu thiệt thòi trong chuyện tình cảm. Em chề môi bảo, em không quan điều tâm người khác nói, nếu không có lòng chung thủy, thì đến với nhau làm gì. Em kể với tôi về rất nhiều thứ nhưng chưa bao giờ đề cập đến gia đình. Phải đến một khoảng thời gian sau, nhờ một người bạn của Nhiên, tôi mới biết em sống trong một ngôi nhà thiếu vắng tình thương. Bố mẹ li dị từ khi em còn rất bé. Trong khi bố kết hôn với một cô gái khác thì mẹ em sang Mỹ và sau đó cũng đã lập gia đình. Nhiên ở với bà ngoại, hai người cùng nương tựa nhau mà sống.

Một hôm, khi đến trường, tôi nhìn thấy Nhiên đang ngồi cười nói với một chàng trai lạ. Tôi khó chịu vô cùng, người bỗng dưng khó thở, tim nhói đau. Tôi quyết định lịch sự ngồi ở phía xa để chờ em kết thúc cuộc trò chuyện với cậu ta. Nhưng chỉ vài phút, nhìn vào cử chỉ của họ, người tôi nóng hừng lên, rồi lấy hết can đảm, tôi đi cố tình đi về phía em và vẫy tay chào. Em mỉm cười lấy lệ, rồi lại tiếp tục chuyện trò với người con trai đó. Tôi giận đỏ người, không hiểu sao lại có cảm giác như vậy, cứ như mình đang bị bỏ rơi. Cố hít thở thật sâu để lấy lại bình tĩnh và một mình bước vào phòng học. Nhiên đến sau, và vẫn ngồi cạnh bên như thường lệ, nhưng hai đứa lại không nói với nhau bất cứ câu gì. Hình ảnh thân mật giữa Nhiên và cậu bạn cứ mãi quẩn quanh trong đầu, tôi chẳng thể nào tập trung. Tôi muốn Nhiên giải thích về cậu ta và mối quan hệ giữa hai người, nhưng nghĩ lại sẽ quá thô thiển khi hỏi về những điều riêng tư như vậy, hơn nữa cả hai cũng chỉ là bạn của nhau, không hơn, không kém. Tôi có tình tránh mặt Nhiên ở những ngày sau đó, vì không hiểu sao, khi thấy Nhiên, tim lại đập đau lạ kỳ.

Sự xuất hiện của Nhiên đã mang đến cho tôi quá nhiều những thói quen, trong đó có thói quen nhớ Nhiên và trò chuyện với em trong những lúc cô đơn. Những ngày cô lập bản thân quả thật rất tồi tệ, cuộc sống như thiếu hẳn đi niềm vui, muốn tìm em bộc bạch như mọi khi mà vì sĩ diện nên không làm. Rồi phải đến khi em nhắn tin bảo :

"Mấy hôm nay, Nhiên biết Nhật giận Nhiên và biết cả lý do. Cơ mà Nhiên lại rất vui."

"Vui vì đã có người bạn mới chứ gì?"

"Thì chẳng phải là như thế còn gì. Hehe."

"Vậy còn nhắn tin cho tôi làm gì, thôi đừng làm phiền nhau nữa nè!"

"Thật ra Nhiên vui vì Nhiên biết Nhật đang ghen đó. Khờ quá đi!"

"Ai ghen? Nhật có là gì mà ghen? Người đó là ai vậy?"

"Chỉ là đứa bạn cấp ba, học trường bên cạnh, tình cờ gặp nhau nên hỏi thăm vài câu thôi."

"Hỏi thăm gì mà cứ như đang yêu nhau đấy? Cười nói vui vẻ ra mặt. Có bao giờ Nhiên cười đùa hớn hở như thế với Nhật đâu?"

"Thế mà bảo không ghen? Yêu Nhiên rồi đúng không?"

Câu hỏi thật sự khiến tôi bối rối. Tôi biết mình đã yêu em, nhưng sợ rằng khi thú nhận vào lúc này, khi cả hai vẫn còn đang ngồi trên ghế giảng đường sẽ ít nhiều ảnh hưởng đến kết quả học tập của Nhiên. Hơn nữa, nếu tình cảm chưa đậm sâu, lỡ xa nhau thì rất khó quay trở lại làm bạn. Suy nghĩ một hồi, viết rồi lại xóa, tôi mới trả lời:

"Nhật đúng là yêu rồi mà yêu cái sự ảo tưởng ngô nghê của Nhiên đó."

"Hừ! Nhớ rõ tin nhắn hôm nay nhé. Sau này Nhật sẽ hối hận cho mà xem."

Đêm đó, tôi vui lắm, cả đêm cứ ngồi đọc đi đọc lại tin nhắn mà chúng tôi đã gửi cho nhau rồi lại cười thầm. Cả hai vẫn thừa hiểu đôi phương đang có tình cảm với mình, và chỉ cần tôi mở lời yêu, Nhiên sẽ đồng ý ngay. Nhưng tôi nghĩ, vẫn chưa đến thời điểm thích hợp và nếu yêu nhau thì sớm muộn cũng sẽ đến với nhau. Tất cả những việc tôi làm chỉ muốn tốt cho Nhiên và chắc chắn sau này em sẽ hiểu ý tốt của tôi.

Trở lại Sài Gòn, theo như yêu cầu, tôi mang đến cho em chậu hoa xương rồng. Ở Sa Đéc có hàng trăm hàng nghìn loại hoa, nhưng Nhiên lại chỉ thích mỗi loài cây đầy gai góc đó. Em bảo, xương rồng tuy nhỏ bé nhưng lại có sức chịu đựng tuyệt vời. Cũng giống như mỗi chúng ta, dù cuộc sống vốn dĩ khắc nghiệt, nhưng phải biết cách vượt lên mọi nghịch cảnh. Tôi vuốt nhẹ mũi em, chề môi bảo, con người kỳ lạ nhất từng thấy. Em đặt chậu hoa bên cửa sổ trong phòng ngủ. Tôi có hỏi, sao không để ngoài vườn cho tiện chăm sóc, em trả lời, muốn được nhìn thấy nó mỗi ngày cũng như nhìn thấy tôi.

Rồi bất ngờ, vào một ngày nọ, em hẹn tôi ra công viên gần nhà. Tôi định hỏi lý do tại sao, nhưng chưa kịp thì em đã tắt máy. Nghe giọng em có vẻ như đang mới khóc, không chút chần chừ, tôi chạy đến nơi hẹn. Vừa bước chân vào, từ phía xa, tôi nhìn thấy em đang ngồi mà tay dụi mắt liên tục. Chắc chắn có gì đó không ổn, tôi nhanh chóng tiếp cận. Em không nói gì, chỉ dựa vào vai tôi mà khóc. Nhìn những giọt nước mắt lăn chả rơi không khỏi khiến tôi xót xa. Khi một phần áo của tôi đã ướt đi vì nước mắt, em sụt sùi tâm sự:

- Mẹ Nhiên vừa từ Mỹ về và đề nghị Nhiên di cư sang đó để tiếp tục học tập.

- Rồi Nhiên quyết định ra sao?

- Nhiên không biết, Nhiên vẫn đang rất phân vân. Nhiên muốn được sống với mẹ, nhưng cũng không muốn xa nơi này.

Tôi lặng người đi trong chốc lát, vì tôi sợ, sợ em sẽ bỏ rời nơi đây. Nghĩ đến cảnh phải sống thiếu em trong quãng đời còn lại, tôi rùng mình. Nhưng tôi không được ích kỷ như vậy, không thể vì yêu mà mãi níu giữ em bên cạnh, trong khi em vẫn còn mẹ và sự nghiệp trong tương lai.

- Nhưng được tiếp cận nền giáo dục tiên tiến, điều đó sẽ tốt cho em.

- Nhật muốn Nhiên đi thật sao? – Em to mắt nhìn tôi.

- Không, nhưng Nhiên nên biết đâu là điều tốt nhất cho mình.

Hai đứa không nói thêm gì nữa, tôi quàng tay ôm trọn em vào người. Nằm rút trọn vào người tôi, dường như em đang cần hơi ấm và che chở. Lúc đó, tôi muốn hét thật to rằng, tôi yêu em, nhưng lại e sợ khi nói ra, sẽ ảnh hưởng đến lựa chọn của em. Tối đó, tôi không ngủ, cứ lẩn lóc, trằn trọc. Lần đầu tiên, tôi cảm

thấy sợ hãi đến như vậy. Viễn cảnh em rời ra tôi cứ ẩn hiện, ám ảnh trong đầu. Ước gì đầu nổ tung để tôi có thể ngừng suy nghĩ về em.

Ngày hôm sau, tôi nhảy cẫng lên vì vui khi em thông báo sẽ tiếp tục ở lại Việt Nam. Tôi hỏi, có phải vì tôi mà em ở lại. Em nói phải, nhưng chỉ là một lý do rất nhỏ trong vô vàn những lý do em ở lại nơi đây. E véo má em và bảo, thì ra trong em tôi lại kém quan trọng như vậy. Em cười hiền, nụ cười đẹp tựa như nắng sớm ban mai.

Rồi những những ngày cuối cùng trong quãng đời sinh viên cũng đến, khi vẫn đang suy nghĩ cách tỏ tình lãng mạn nhất với Nhiên thì bố tôi ở quê bất ngờ gọi điện. Bố bảo, do ông và mẹ đã già, và công việc kinh doanh hoa kiểng cũng ngày một thuận lợi hơn. Ông muốn tôi trở lại tiếp quản công việc. Nghe tin như sét đánh ngang tai, tôi đứng bần thần như vừa chết đi sống lại. Tôi không biết phải mở lời với em như thế nào và còn kế hoạch tỏ tình có nên thực hiện. Tôi đã suy nghĩ rất nhiều và cuối cùng vẫn như những gì hay nói, tôi sẽ chọn cách tốt nhất cho em. Tôi sẽ rời bỏ Sài Gòn và em sẽ có cơ hội tìm hiểu những người con trai khác. Tim đau như cắt khi đưa ra quyết định đó nhưng sẽ rất khó khăn khi hai người yêu nhau mà ở ở cách xa nhau. Hơn nữa, tôi cũng chưa từng nói yêu em và yêu tôi chắc gì em đã hạnh phúc.

Trở về quê, tôi lao đầu vào công việc hòng có thể ngừng suy nghĩ về em. Quần quật cả ngày, tối về mệt như người, chỉ nằm xuống và đánh một giấc tới sáng. Tôi không cho phép bản thân ngừng nghĩ quá nhiều để có thời gian hồi tưởng kỷ niệm những ngày bên em. Những chuỗi ngày vô vị và nhàm chán khi thiếu vắng em. Nhiều khi nhớ quá, cầm điện thoại nhắn tin nhưng chẳng nhận được bất cứ hồi âm nào, gọi điện thì tổng đài báo không thể liên lạc. Mò vào tường facebook của em, không có bất kỳ status nào mới, ngoài một dòng trạng thái em viết từ ngày tôi rời khỏi Sài Gòn: "Anh không bao giờ biết điều gì là tốt nhất cho em cả!". Có lẽ em đã đau nhiều lắm từ ngày tôi rời đi. Tôi có lỗi với em rất nhiều và cũng không xứng đáng để cùng em đi hết phần đời còn lại. Chắc sẽ sớm thôi, một chàng trai nào đó bản lĩnh và quyết đoán hơn tôi đến bên và bảo vệ em.

Một hôm, giữa đêm khuya, em gọi điện, giọng mê mẩn:

- Nhiên đã có thai sau một đêm say sấn và quan hệ với một cậu bạn. Đó có phải là điều tốt mà Nhật mong muốn ở Nhiên.

Nói rồi Nhiên cúp máy và tôi không còn gọi được nữa. Tôi lặng người đi vì vẫn chưa còn tin vào những gì mình nghe thấy, rồi hét to lên khi hiểu ra mọi chuyện, tim quặng đau dữ dội. Tay dần run lên, tôi phải làm gì đây, làm gì để giữ em ở bên tôi. Chính bản thân hèn nhất, mà tôi đã đẩy em vào hoàn cảnh trái ngang. Tội lỗi đó tôi không thể nào thứ thứ cho bản thân. Nếu cái chết của tôi có thể xoa dịu nỗi đau trong em, tôi sẽ chấp nhận. Nhưng không, tôi không thể chết, tôi sẽ phải sống để bảo vệ em. Trong lúc này, có lẽ em cần tôi hơn bất kỳ ai. Tôi vội bắt xe lên Sài Gòn với hi vọng có thể tìm thấy em.

Đến căn nhà cũ, bà em bảo, em đã bay sang Mỹ. Tôi quy người xuống vì thất vọng, rồi chỉ đến khi nhìn qua cửa sổ thấy chậu hoa xương rồng xanh tốt, cảm giác mới khá hơn...